

Tu ești și rămâi singurul meu viciu

Gabriel Stănciulescu

Tu ești și rămâi singurul meu viciu

Zboară ani însetați de performanță!
Doream mai mult și mai repede, mereu,
Aveam pe atunci forță și voință
Și nu renunțam când ne loveam de greu.

Iubeam iubirea aprigă, ca marea
Când prin reflux se simte îmblânzită,
Ades priveam în ochii-ți limpezi zarea,
Simțeam adânc ceva ce mă agită...

Grefate-n gând ca o dorită boală,
Aveam simptome stranii și profunde,
Mă revărsam prin ochi avizi, cu fală,
Și prin iubirea gata să inunde.

Suferința mea provine din iubire,
Ma doare rău când nu ești lângă mine,
Des mi se stinge soarele-n privire
Și-s dependent, ca aerul, de tine.

Realitatea-mi umple din nou viața,
Fascinația o simt ca pe-un deliciu,
Astăzi, ca ieri, cu poftă-ți gust dulceața,
Tu ești și rămâi singurul meu viciu.

Autor: Gabriel Stănciulescu